

Sygn. Akt XVII AmE 187/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Marczak

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 marca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 187/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 marca 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4, w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1957 z późn. zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, orzekł w punkcie 1, że Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej: „sprawozdanie”) za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r.; oraz w punkcie 2, za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 50.000,00 zł. (decyzja, k.5-8)

Od wyżej wymienionej decyzji powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 7a ustawy Kodeks postępowania administracyjnego poprzez arbitralne przyjęcie stanowiska, że karany powinien być każdy przypadek niezłożenia sprawozdania w terminie w oderwaniu od celu wskazanej regulacji prawnej;

2. art. 8 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego poprzez ukaranie przypadku, który w żaden sposób nie wpływał na organizację pracy Urzędu w miesiącu listopadzie oraz grudniu ponieważ sprawozdawczość za ten okres była zerowa.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz o umorzenie postępowania w sprawie.

Powód w treści odwołania nie kwestionował faktu, iż nie złożył w terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r.

Wskazał, iż pozwany dokonał błędnej interpretacji przepisu art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, poprzez przyjęcie, że brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej wobec powoda.

Powód podniósł, iż czyn polegający na zaniechaniu w przekazaniu sprawozdań za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad oraz grudzień 2017 r. stanowi czyn społecznie szkodliwy w stopniu znikomym. Powyższe uzasadniał, poprzez twierdzenie, że sprawozdania za miesiąc listopad i grudzień 2017 r. były zerowe, co dowodzi, że we wskazanym okresie nie podejmował żadnych czynności na gruncie obrotu paliwami ciekłymi. Wobec tego uważa, że w stosunku do miesięcy gdzie wartość sprawozdań wynosiła zero, Prezes URE nie powinien wymierzać kary.

Zdaniem powoda, uchybienie terminowi złożenia przedmiotowych sprawozdań nie wpłynęło w sposób negatywny na obowiązek informacyjny nałożony przez ustawodawcę na Prezesa URE w myśl art. 43d Prawa energetycznego.

Podkreślił również, że w dniu 20 lutego 2018 r. spółka złożyła zaległe sprawozdania (sierpień – grudzień 2017 r.) wraz z bilansem i rachunkiem zysków i strat. (odwołanie, k. 9-11)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podtrzymał dotychczasowe stanowisko zawarte w treści decyzji.

Ponadto, wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany stwierdził brak podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Wskazał jednocześnie, że powód złożył zaległe sprawozdania za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r. dniu 20 lutego 2018 r., czyli po przewidzianym w art. 43d ust. 1 Prawo energetyczne terminie. Podkreślił, że swym zaniechaniem powód nie dochował należytej staranności określonej w przepisie art. 355 § 2 k.c. Nie zgodził się z twierdzeniem powoda, jakoby opóźnienie w złożeniu przedmiotowych sprawozdań nie miało negatywnego wpływu na realizację celu przedmiotowej regulacji prawnej. Podkreślił, że obowiązek sprawozdawczy nie służy wyłącznie do sporządzenia raportu, lecz także do realizacji innych celów przewidzianych ustawą.

Odnosił się również do twierdzenia powoda, iż zerowa wartość sprawozdań w listopadzie i grudniu 2017 r. nie miała wpływu na realizację przedmiotowego obowiązku, wskazując, iż obowiązek raportowania do Prezesa URE dotyczy każdej ilości przywiezionych paliw ciekłych.

Pozwany nie zgodził się z przyjęciem przez powoda, iż stopień społecznej szkodliwości czynu miał charakter znikomy z uwagi na pozbawienie pozwanego informacji służących do sprawowania nadzoru nad rynkiem paliw ciekłych. (odpowiedź na odwołanie, k. 33-37)

Dnia 8 października 2018 r. powód wniósł pismo, w którym podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu od decyzji Prezesa URE. (k. 55)

W toku rozprawy pełnomocnik pozwanego wniósł, jak w odpowiedzi na odwołanie, natomiast pełnomocnik powoda – jak w odwołaniu, oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 stycznia 2017 r., znak: (...). (decyzja, k. 39-40)

Przedsiębiorca nie złożył sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad oraz grudzień 2017 r. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 7 lutego 2018 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem sprawozdań, o których mowa w art. 43d ustawy – Prawo energetyczne, za okres od sierpnia – grudnia 2017 r. Zważając na dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania sprawozdań o rodzajach i ilościach wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, za okres od sierpnia do grudnia 2017 r. włącznie, wraz z wyjaśnieniem przyczyn ich niezłożenia w terminie oraz ewentualnymi wnioskami dowodowymi w sprawie, jak również kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa, w tym w szczególności sprawozdania finansowego (bilans oraz rachunek zysków i strat) za rok 2017 r., w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 14 lutego 2018 r. (zawiadomienie, k. 1 – 2 akt adm., potwierdzenie odbioru, k. 3 akt adm.)

W piśmie z dnia 20 lutego 2018 r. Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie. Przedstawił bilans oraz rachunek zysków i strat za rok 2017 r. oraz sprawozdania za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r. Jednocześnie przedstawił stanowisko w sprawie, wskazując, że niezłożenie w ustawowym terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień – grudzień 2017 r. wynikało z błędnego przyjęcia, że sprawozdanie ma charakter jednorazowy. Ilość nałożonych na Przedsiębiorcę obowiązków połączona ze zmianą przepisów wpłynęła na błędną interpretację konieczności składania sprawozdań. (k. 4 akt adm., załączniki: bilans, rachunek zysków i strat, sprawozdania, k. 6-29 akt adm.)

Pismem z dnia 5 marca 2018 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i złożeniem ewentualnych uwagi i wyjaśnień w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania. Powyższe pismo zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 12 marca 2018 r. (zawiadomienie, k. 31 akt adm., potwierdzenie odbioru, k. 32 akt adm.)

W dniu 30 marca 2018 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...), (decyzja, k. 33 – 36 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód nie przekazał do dnia 20 lutego 2018 r. sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej: „sprawozdanie”) za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r. pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm), stanowiącego, że Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań o których mowa w art. 43d tej ustawy, zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust. 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Z powyższego bezsprzecznie wynika, że powód swoim zaniechaniem wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy – Prawo energetyczne, a w konsekwencji podlega karze za każdy miesiąc uchybienia obowiązkowi sprawozdawczemu, po 10.000,00 zł (sierpień – grudzień 2017 r.) tj. łącznie w kwocie 50.000,00 zł.

Strona pozwana kwestionowała wysokość nałożonej kary, jako nałożonej wbrew treści ustawy. Sąd uznał, że Prezes URE w sposób prawidłowy sformułował treść decyzji, określając w punkcie pierwszym, za które miesiące powód nie przekazał przedmiotowych sprawozdań. W świetle bowiem powołanego wyżej art. 43d ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne powód ponosił odpowiedzialność za dopełnienie obowiązku sprawozdawczego dotyczącego każdego kolejnego miesiąca, tj. sierpnia, września, października, listopada, grudnia 2017 r. Podkreślenia wymaga, iż kara za niezłożenie sprawozdania za jeden miesiąc wynosi 10.000,00 zł, albowiem obowiązek sprawozdawczy dotyczył jednego miesiąca, a nie miesięcy. Wobec braku przedmiotowych 5 sprawozdań za pięć kolejnych miesięcy w roku 2017 r. Prezes URE nałożył kary za niezłożenie 5 sprawozdań po 10.000,00 zł za uchybienie każdemu obowiązkowi sprawozdawczemu, tj. za każdy miesiąc, których jedynie łączna suma wyniosła 50.000,00 zł. Nie jest możliwe zatem przyznanie powodowi racji, że orzeczono karę wbrew treści ustawy.

W treści odwołania powód zarzucił również niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Ustawodawca przewidział przedmiotową instytucję, jednak w przypadku spełnienia określonych przesłanek, zgodnie z którymi Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu ma charakter znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W pierwszej kolejności, należy zwrócić szczególną uwagę na treść powyższego przepisu, z którego wynika, że Prezes URE, ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek. Prowadzi to do wniosku, że nawet w przypadku łącznego wystąpienia obu przesłanek wskazanych przez ustawodawcę w przepisie art. 45 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji. Podkreślenia zatem wymaga fakultatywny, nie zaś obligatoryjny charakter przedmiotowej instytucji.

Zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia powyższych przesłanek.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy

naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że sprawozdania za miesiąc listopad i grudzień 2017 r. były zerowe, ponieważ Przedsiębiorca nie dokonywał żadnych czynności na gruncie obrotu paliwami ciekłymi. Ponadto, spółka dnia 20 lutego 2018 r. złożyła zaległe sprawozdania.

Obowiązek sprawozdawczy obejmował jednak powoda, niezależnie od ilości paliw przywiezionych przez powoda. Wskazać bowiem należy, że z uwagi na uchybienie temu obowiązkowi przez powoda, Prezes URE pozostawał w niewiedzy co do zakresu prowadzonej działalności aż do 20 lutego 2018 r. Wobec braku informacji obejmującej każdy wskazany w treści zaskarżonej decyzji miesiąc aż dnia 20 lutego 2018 r., nie można uznać, iż społeczna szkodliwość czynu ma charakter znikomy. Brak terminowości w składaniu przez powoda sprawozdań prowadzi do znacznego utrudnienia realizacji oczekiwanego przez ustawodawcę celu, w przedmiocie zapewnienia aktualnej, wiarygodnej oraz pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Podkreślenia jednocześnie wymaga fakt, iż ustawodawca w treści przepisu 43d ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, wskazał, że m.in. podmiot przywożący przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii przedmiotowe sprawozdanie. Wielość organów wskazana w treści powyższego przepisu przekłada się na wagę obowiązku sprawozdawczego, który jest bardzo istotny z punktu widzenia sprawnej regulacji, również w odniesieniu do miesięcy, gdzie ich wartość była zerowa. Uchybienie przedmiotowym obowiązkom utrudniło niewątpliwie pozwanemu bieżącą realizację jego ustawowych zadań w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Celem obowiązku sprawozdawczego nie jest jedynie sporządzenie przez Prezesa URE kwartalnego raportu, służy również jako narzędzie kontroli oraz podstawowe źródło informacji o funkcjonowaniu konkretnych podmiotów na rynku paliw ciekłych w zakresie prowadzonych przez Przedsiębiorców działalności.

Wobec powyższego, nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie powoda, że jego zaniechanie w określonym czasie, obejmujące opóźnienie w comiesięcznym składaniu sprawozdań nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu.

Odnosząc się do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawcy, jako również świadczących o znikomym stopniu szkodliwości czynu powód wskazał, iż powyższe zaniechanie wynikało z niewiedzy, w skutek częstej zmiany przepisów i nakładanie na przedsiębiorcę kolejnych obowiązków sprawozdawczych, co, w jego ocenie spowodowało błędną interpretację przepisu art. 43a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

Zdaniem Sądu powyższe twierdzenie nie zasługuje na uwzględnienie. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr 55/2017) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywożących powinien był podjąć odpowiednie kroki,

w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie. Bezsporna jest zaś okoliczność, iż powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero po otrzymaniu przez powoda zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej. Zaległe sprawozdania zostały przez powoda złożone dopiero 20 lutego 2018r.

W kontekście powyższych ustaleń nie jest możliwe uwzględnienie okoliczności błędnej wykładni i wielości obowiązków sprawozdawczych, z uwagi na fakt, że do ich powzięcia wymagane było od powoda śledzenie informacji umieszczonych na stronie internetowej URE.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, brak było zatem podstaw do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy, a tym samym aby zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł - z uwagi na ilość miesięcy - w przedmiotowej sprawie, określona na kwotę 50.000,00 zł. Sąd ustalił z urzędu, iż kara nałożona na powoda, zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy – prawo energetyczne, nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy w poprzednim roku podatkowym, tj. w 2017 roku (k.81-84) . Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, iż przewidziana przez ustawodawcę została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

Brak zastosowania przez pozwanego względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikało z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany nie uwzględnił okoliczności niniejszej sprawy. Niezasadnie zatem twierdził powód, iż zaskarżona decyzja narusza art. 7a i art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 479⁵³§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska